

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6CoSr/1/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5116882660
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Andrej Kekely
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5116882660.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu Mgr. Andreja Kekelyho a členiek JUDr. Jany Urbanovej a JUDr. Martiny Mochnáčovej, v spore žalobkyne: A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. B. XXXX/XX, XXX XX D., zastúpená obchodnou spoločnosťou JUDr. Peter Vachan, advokát s.r.o., so sídlom Pavla Mudroňa 1191/5, 010 01 Žilina, IČO: 47 445 092, proti žalovanému: PROFÍ CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpenému obchodnou spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, 811 04 Bratislava, IČO: 47 233 516, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žilina č. k. 2Csr/1/2016-66 zo dňa 5. novembra 2020, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Žilina č. k. 2Csr/1/2016-66 zo dňa 5. novembra 2020 mení tak, že zrušuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, so sídlom Framborská 3605, 010 01 Žilina, zriadený záujmovým združením právnických osôb Združenie zriaďovateľov Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbiter, záujmové združenie právnických osôb, so sídlom Vojtecha Tvrdeho 793/21, 010 01 Žilina, IČO: 45 745 757, zapísané do registra záujmových združení právnických osôb vedenom na Okresnom úrade Žilina pod č. A. E./XX, vydaný v konaní pred rozhodcom JUDr. Erikom Končokom, spis. zn. RK-PC-1071/15-EK zo dňa 18. decembra 2015.

II. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100 %.

III. Žalobkyni priznáva proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Žilina (ďalej „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom žalobu žalobkyne zamietol (výrok I.) a zároveň priznal žalovanému voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.).

2. Napadnutý rozsudok odôvodnil súd prvej inštancie tým, že žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku spis. zn. RK-PC-1071/15-EK vydaným Stálym rozhodcovským súdom Victoria Arbiter so sídlom Framborská 3605, Žilina zriadeným záujmovým združením právnických osôb zo dňa 18.12.2015. Žalobu skutkovo odôvodnila tak, že so žalovaným uzatvorili dňa 25.06.2012 zmluvu o revolvingovom úvere č. 8200043359, na základe ktorej jej žalovaný poskytol úver vo výške 1.170,- eur. Zaviazala sa tento úver splácať v 42 mesačných splátkach vo výške 62,69 eur. V rozhodcovskej zmluve, ktorá tvorí v rámci kontextu súčasť zmluvy o revolvingovom úvere, bolo dohodnuté, že akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere s jej porušením, skončením či neplatnosťou budú riešené cestou príslušného súdu v súdnom konaní alebo v rozhodcovskom

konaní pred niektorým z rozhodcovských súdov. Na základe skutočnosti, že povinnosti z uvedenej zmluvy o revolvingovom úvere riadne neplnila, stal sa dlh v zmysle zmluvných dojednaní splatný vcelku. Žalovaný tak podal dňa 26.08.2015 rozhodcovskému súdu žalobu o zaplatenie 615,90 eur s príslušenstvom, a to so zmluvnou pokutou vo výške 0,065 % denne a úrokom z omeškania vo výške 0,425 % ročne. Následne rozhodcovský súd Victoria Arbiter v zrýchlenom konaní podľa rokovacieho poriadku dňa 18.12.2015 vydal napadnutý rozhodcovský rozsudok, ktorým zaviazal žalobkyňu zaplatiť mu sumu vo výške 615,90 eur s príslušenstvom. Žalobkyňa mala za to, že v uvedenom prípade rozhodcovské konanie trpelo vadou absencie právomoci stáleho rozhodcovského súdu. Podľa žalobkyne bola rozhodcovská zmluva určujúca právomoc súdu príslušného na konanie neurčitá, pretože neobsahovala špecifikáciu sporov, na ktoré sa mala vzťahovať. Zmluva uvádzala, že rozhodcovské konanie sa má uplatniť na akékoľvek spory, nezrovnalosti alebo nároky medzi zmluvnými stranami vyplývajúce alebo súvisiace s ustanoveniami zmluvy o revolvingovom úvere, s porušením, ukončením či neplatnosťou zmluvy o úvere, pričom v rámci uvedenej rozhodcovskej zmluvy nebola jasne určená zmluva o revolvingovom úvere špecifikovaná. Súčasne žalobkyňa namietala, že rozhodcovská zmluva nebola individuálne dojednaná, pričom poukázala na jej predtlačенú formu, ktorú nebolo možné meniť ani dopĺňať. Dlžník tak svojím podpisom mohol rozhodcovskú zmluvu akceptovať, akceptácia zmluvy tvorila podmienku poskytnutia úveru alebo rozhodcovskú zmluvu spolu s úverom odmietnuť. Rozhodcovskú zmluvu považovala žalobkyňa za absolútne neplatnú aj z dôvodu, že síce dávala možnosť výberu medzi rozhodcovským súdom a súdom všeobecným, avšak len v prípade, pokiaľ bude v príslušnom spore žalobcom klient - dlžník spotrebiteľ, čím spôsobila narušenie rovnováhy zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Na základe uvedeného zastávala názor, že samotný procesný postup rozhodcovského súdu znevýhodňuje spotrebiteľa a vzbudzuje pochybnosti o jeho objektívnosti. Zároveň žalobkyňa považovala ust. čl. 14. bod 14.1 zmluvných dojednaní zmluvy o revolvingovom úvere, upravujúce nárok na zmluvnú pokutu, za neprijateľnú podmienku a tým pádom za neplatné jednak z dôvodu, že zmluvná pokuta vo výške 0,065 % z dlžnej čiastky za každý deň omeškania, s ktorou je dlžník v omeškaní, je neprimerane vysoká a tiež z dôvodu, že podľa ust. § 9 ods. 2 písm. p) a q) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, nemôže veriteľ od spotrebiteľa požadovať úroky a poplatky, ktoré nie sú uvedené v zmluve. V zmluve o revolvingovom úvere nebol uvedený nárok veriteľa na zmluvnú pokutu a ani jej výška, ktorá je uvedená v zmluvných dojednaniach zmlúv o revolvingovom úvere. Samotná zmluva o revolvingovom úvere ako spotrebiteľská zmluva by mala obsahovať aj údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie ako sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami. Žalobkyňa napokon namietala, že zmluvné dojednania svojim účelom a obsahom odporujú dobrým mravom podľa ust. § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len ako „OZ“). Z uvedených dôvodov teda žiadala zrušiť napadnutý rozhodcovský rozsudok..

3. Žalovaný vo vyjadrení k žalobe žiadal žalobu zamietnuť. Uviedol, že individuálna alebo neindividuálna povaha rozhodcovskej zmluvy nemá v zmysle platnej právnej úpravy žiadnu spojitosť s tým, či rozhodcovská zmluva je platná alebo neplatná. Ďalej uviedol, že rozhodcovská zmluva nebola podmienkou pre získanie úveru, a teda, že k jej uzavretiu vôbec nemuselo dôjsť, na druhej strane žalobkyňa mala možnosť od rozhodcovskej zmluvy odstúpiť, a to aj bez udania dôvodu. Ďalej uviedol, že zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi stranami obsahovala výšku splátky, termín jej splatnosti a počet splátok, teda aj náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. Súčasne zmluva obsahovala aj všetky ďalšie náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere podľa zákona č. 129/2010 Z. z. Z uvedených dôvodov žiadal, aby súd žalobu zamietol a priznal mu náhradu trov konania.

4. Z vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie za preukázané, že dňa 25.06.2012 žalobkyňa so žalovaným uzatvorili zmluvu o revolvingovom úvere č. 820043359, na základe ktorej žalovaný poskytol žalobkyňi úver vo výške 1.170,- eur, pričom v zmluve bol uvedený počet splátok 42 vo výške 62,69 eur. Celková čiastka, ktorú mal dlžník zaplatiť, t. j. úver a úroky za celú dobu čerpania úveru, bola stanovená na sumu 2 632,98 eur, priemerná RPMN za úver bola 46,52 %, poskytnutá čiastka revolvingu 616,87 eur, celková čiastka pri revolvingu, ktorú musí dlžník zaplatiť, t. j. revolving + úroky za celú dobu čerpania revolvingu 1 504,56 eur, predpokladaná RPMN úveru za poskytnutie revolvingu 63,32 %, ročná úroková sadzba revolvingu 76,21 %. Z ďalšieho listinného dôkazu, ktorý produkovala žalobkyňa, vyplynulo, že žalovaný jej oznámil, že jej žiadosť o schválenie úveru bola schválená. Z rozhodcovskej zmluvy zo dňa 25.06.2012 mal súd prvej inštancie za preukázané, že žalovaný s dlžníkom - žalobkyňou uzatvoril rozhodcovskú zmluvu. Žalobkyňa si neplnila riadne a včas svoje povinnosti, a preto sa žalovaný obrátil na Stály rozhodcovský súd Victoria Arbiter so žalobou o zaplatenie 615,90 eur s príslušenstvom. Z pripojeného rozhodcovského rozsudku RK-PC-1071/15-EK vyplynulo, že Stály rozhodcovský súd

Victoria Arbiter zaviazal žalobkyňu zaplatiť žalovanému istinu v sume 615,90 eur so zmluvnou pokutou a ďalším príslušenstvom.

5. Súd prvej inštancie ďalej citujúc ust. § 1 ods. 2, 9 ods. 1 a 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. uviedol, že zmluva obsahuje zákonom vyžadovanú výšku splátky (v tomto prípade to bolo 62,69 eur), termín splatnosti splátky, k 28-mu dňu toho ktorého mesiaca, počet splátok 42, ako aj koniec samotného úveru, t. j. dňa 30.01.2016. Pri výklade označeného ustanovenia, a teda rozpisovaní splátky by nebolo reálne možné vypočítať údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov. Podľa názoru súdu prvej inštancie zmluva obsahovala náležitosti podľa ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z.. Pri výklade ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. je dôležité vychádzať z ustanovení Smernice Rady 2008/48. Podľa ust. čl. 10 ods. 1 písm. h) tejto smernice má zmluva obsahovať výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie poukázal na viacero rozhodnutí Najvyššieho súdu SR (rozhodnutia spis. zn. 4Cdo/211/2017 zo dňa 23.04.2018, spis. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018, spis. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 18.04.2018), v ktorých je konštatované, že z eurokonformného výkladu ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. vyplýva, že v zmluvách uzatváraných podľa zákona č. 129/2010 Z. z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. uvádza pojmy výška alebo počet, či termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, je za použitia eurokonformného výkladu možné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje čo splátka úveru zahŕňa. Z dôvodovej správy k zákonu č. 129/2010 Z. z. v žiadnom prípade nevyplýva, že by zámerom zákonodarcu bolo, aby ust. § 9 ods. 2 písm. k) zákona č. 129/2010 Z. z. sprísnilo požiadavku zakotvenú v smernici, teda to, aby zmluva o úvere upravovala výšku, počet a termíny splátok ako súboru, ktorý zahŕňa istinu, úroky a iné poplatky. Súd prvej inštancie tak vyhodnotil argumentáciu žalobkyne o bezpoplatkovosti a bezúročnosti spotrebiteľského úveru ako nedôvodnú.

6. K argumentácii žalobkyne o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy ako neurčitého právneho úkonu, súd prvej inštancie uviedol, že pri výklade pojmu individuálnosť a jeho vzťahu k vzniku rozhodcovskej zmluvy sa ukladá dodávateľovi povinnosť navrhnúť spotrebiteľovi rozhodcovskú doložku určitého obsahu a garantovať mu právo s takouto doložkou nesúhlasiť. Implicitne sa pritom vychádza z toho, že spotrebiteľ má možnosť uzatvoriť s bankou zmluvu rovnakého obsahu aj bez uzatvorenia rozhodcovskej doložky ak, a iba vtedy, ak takú možnosť spotrebiteľ skutočne má, tak bude dojednanie o rozhodcovskej doložke skutočne individuálne dojednané. V samostatnej časti rozhodcovskej zmluvy bolo ustanovenie, že rozhodcovská zmluva nebola podmienkou pre získanie úveru, a teda že k jej uzavretiu vôbec nemuselo ísť. Z predložených listinných dôkazov však považoval súd prvej inštancie za nepochybné, že bola najskôr uzatvorená zmluva o revolvingovom úvere a následne na osobitnej listine bola uzatvorená aj rozhodcovská zmluva. Podľa názoru súdu prvej inštancie spotrebiteľ, t. j. žalobkyňa ako osoba v primeranom rozsahu obozretná a rozhladená mala právo zrušiť rozhodcovskú zmluvu aj dodatočne. O tomto bola informovaná transparentným spôsobom, keď priamo nad podpisovanou doložkou rozhodcovskej zmluvy sa nachádzalo ustanovenie o tomto oprávnení. V tomto smere poukázal súd prvej inštancie na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 15Co/439/2015 zo dňa 28.7.2015.

7. Súd prvej inštancie považoval tiež za nesprávnu argumentáciu žalobkyne, že nemala možnosť skutočne sa oboznámiť s podmienkami konania a vnútornými predpismi rozhodcovského súdu, a preto sú aj tieto zmluvné podmienky neprijateľné, z ktorého dôvodu tiež žalobkyňa popierala platnosť rozhodcovskej doložky. Ani pôvodný zákon č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní a ani následný zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „ZSRK“) nezakazujú začatie rozhodcovského konania na základe žaloby dodávateľa. Argumentáciu žalobkyne považoval súd prvej inštancie za nesprávnu, keďže žalobkyňa neplatnosť právneho úkonu (povahou ide o absolútnu neplatnosť) spájala až s podaním žaloby zo strany dodávateľa. Ak je právny úkon neplatný, potom je podľa zákona i právnej praxe neplatný od začiatku. Nemôže nastať absolútna neplatnosť dodatočne. Skutočnosť, že žalobkyňa nemala možnosť skutočne sa oboznámiť s podmienkami konania a vnútornými predpismi rozhodcovského súdu, považoval tak súd prvej inštancie za právne irelevantnú.

8. Záverom súd prvej inštancie citujúc ust. § 53 ods. 1 OZ a ust. § 3a ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., ktorým sa vykonávajú niektoré ustanovenia Občianskeho zákonníka uviedol, že uplatnený nárok na zmluvnú sankciu a úrok z omeškania môžu podľa výslovnej úpravy dosiahnuť trojnásobok úrokovej sadzby úroku z omeškania. V čase uzavretia zmluvy bol úrok z omeškania 8,05 % ročne. Zákonodarca tak právne predpokladal situáciu, že sankcie za omeškanie (t. j. úrok z omeškania, pokuty,

penále a podobne) môžu dosiahnuť trojnásobok úrokovej sadzby úroku z omeškania, t. j. v tomto prípade 24,15 %. V tomto prípade výška sankcií bola dohodnutá v zmluve vo výške 24,15 %, čo je zjavne splnené, nakoľko zmluvná pokuta vo výške 0,065 % denne aj ročný úrok boli vo výške 23,725 %. Takže ani v tomto smere žalovaný nepochybil.

9. Z uvedených dôvodov súd prvej inštancie žalobu žalobcu zamietol.

10. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“), keď priznal žalovanému vzhľadom na plný úspech vo veci voči žalobkyni nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

11. Proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, že by odvolací súd vyhovel podanej žalobe v celom rozsahu a priznal jej nárok na náhradu trov konania.

12. Žalobkyňa v odvolaní namietala, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, čím boli naplnené odvolacie dôvody podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Odvolacie námietky žalobkyňa konkretizovala tak, že doplnené údaje o požadovanom úvere v bode 5 zmluvy o revolvingovom úvere boli napísané menším písmom ako údaje v bode 6 zmluvy a predmet zmluvy uvedený aj v bode 7 formulárovej zmluvy bol napísaný menším písmom ako údaje v bode 6 zmluvy o úvere. V danom prípade ide síce o formálnu chybu čo sa týka veľkosti písma, ktorú však ust. § 53c OZ sankcionuje absolútnou neplatnosťou zmluvy o úvere. V tejto súvislosti poukázala žalobkyňa na rozsudky Okresného súdu Žilina č. k. 6C/178/2011-60 zo dňa 07.10.2011, č. k. 13C/41/2011-34 zo dňa 26.05.2011 potvrdené rozsudkami Krajského súdu v Žiline spis. zn. 9Co/29/2012 zo dňa 19.04.2012 a č. k. 5Co/294/2011-60 zo dňa 30.01.2012, ktoré boli založené na obdobnom skutkovom a právnom základe. Ďalej uviedla, že zmluva o revolvingovom úvere zo dňa 25.06.2012 je absolútne neplatný právny úkon aj pre nedodržanie písomnej formy, pretože v žiadosti zo dňa 22.06.2012 žiadala o úver vo výške 1.170,- eur s mesačnou splátkou 62,69 eur so splatnosťou 42 splátok, žalovaný žiadosť schválil dňa 25.06.2012, pričom v oznámení o schválení úveru boli uvedené nové náležitosti úverovej zmluvy, ktoré samotná žiadosť zo dňa 22.06.2012 neobsahovala, a to schválená výška revolvingu v sume 704,23 eur, zvýšenie celkovej výšky úveru po vykonaní revolvingu, dátum prvej a poslednej splátky. Žalobkyňa mala za to, že písomná forma predmetnej zmluvy o úvere nebola dodržaná v zmysle ust. § 46 ods. 2 OZ, a to pre obsahovú nezhdnosť písomných prejavov vôle zmluvných strán v časti údajov týkajúcich sa náležitostí zmluvy o úvere, čo znamená, že ak tieto dva jednostranné prejavy vôle účastníkov zmluvy neboli identické, a to bez ohľadu na to o aký údaj sa jedná (v tomto konkrétnom prípade sa jednalo o náležitosti zmluvy o úvere), tak v zmysle ust. § 46 ods. 2 veta prvá OZ nedošlo k uzavretiu zmluvy písomnou formou. Podľa ust. § 44 ods. 2 OZ totiž prijatie návrhu, ktoré obsahuje dodatky, výhrady, obmedzenia alebo iné zmeny je odmietnutím návrhu a považuje sa za nový návrh. Potom schválenie žiadosti v rámci oznámenia o schválení žiadosti o úver zo dňa 25.06.2012 treba považovať za nový návrh na uzatvorenie zmluvy zo strany žalovaného. Skutočnosť, že žalobkyňa prijala takto zmenený návrh zmluvy o poskytnutí úveru však z podaného návrhu na začatie súdneho konania nevyplýva, pričom samotné čerpanie úveru nemožno považovať za konkludentné prijatie návrhu zmluvy. Zákon vyžaduje na platné uzavretie zmluvy písomné prijatie návrhu zmluvy, ako to vyplýva z ust. § 46 ods. 2 veta prvá OZ. Na podporu uvedeného argumentu žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove spis. zn. 17Co/73/2017 zo dňa 12. 12. 2017 a rozsudok Krajského súdu v Žiline spis. zn. 10Co/54/2018 zo dňa 25.07.2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 4Co/93/2017 zo dňa 07.02.2018. Mala tak za to, že pri neplatnej zmluve sú zmluvné strany povinné vysporiadať sa v zmysle zásad o vydaní bezdôvodného obohatenia podľa § 451 ods. 1 a nasl. OZ. Z uvedeného dôvodu bola pohľadávka žalovaného premlčaná v celom rozsahu, pretože subjektívna dvojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 25.06.2014 a objektívna trojročná premlčacia doba na vydanie bezdôvodného obohatenia uplynula dňa 25.06.2015.

13. Žalobca v ďalšom opätovne namietala, že ak by aj zmluva o revolvingovom úvere bola platná, bolo by ju nutné považovať za bezúročnú a bez poplatkov, keďže zmluva neobsahovala dobu trvania zmluvy a termín konečnej splatnosti, úroková sadzba vo výške 70,02 % ročne je v rozpore s dobrými mravmi a napokon zmluva obsahovala nesprávny údaj o celkovej čiastke spojenej so zaplatením úveru, keďže do tohto údajja nebola zahrnutá odplata v zmysle dohody o poskytnutí služby, čo malo za následok aj nesprávnosť údajja o RPMN. Zastávala názor, že keďže zmluva o revolvingovom úvere je bezúročná a bez poplatkov a istina poskytnutého úveru bola splatená v celom rozsahu, žalovaný nemal v rozhodcovskom konaní nárok na žiadnu dlžnú sumu, a preto je rozhodcovský rozsudok nulitný právny akt. Žalobkyňa namietala, že dohoda o poskytovaní služieb uvedená v bode 8 zmluvy o revolvingovom

úvere bola uzavretá v rozpore s dobrými mravmi, pretože na jej základe sú spotrebiteľovi vnútené služby, o ktoré vôbec nepožiadala, a ide o záväzok spotrebiteľa zaplatiť za niečo, čo mu ani nebolo dodané. Veriteľ totiž zinkasuje poplatok za službu, hoci žiadnu službu spotrebiteľovi neposkytol a možno ani v budúcnosti neposkytne. Dohoda o poskytovaní služieb tak predstavuje neprijateľnú zmluvnú podmienku a je neplatná. Ďalej s poukázaním na ust. § 53 ods. 1 OZ uviedla, že ustanovenie o zmluvnej pokute nebolo súčasťou zmluvy o úvere, ale iba všeobecných obchodných podmienok v bode 14.1 a keďže toto ustanovenie nebolo individuálne dojednané a spôsobuje značnú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach, ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku, a preto je neplatné a žalovaný nemá nárok na zmluvnú pokutu.

14. Z neplatnosti samotnej zmluvy o revolvingovom úvere žalobkyňa vyvodzovala aj neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, keďže vedľajší záväzok sleduje osud hlavného záväzku. Taktiež rozhodcovská zmluva nebola s ňou individuálne dojednaná, predstavuje hrubú nerovnováhu vo vzájomných právach a povinnostiach zmluvných strán, a preto je ako neprijateľná zmluvná podmienka neplatná. V tejto súvislosti poukázala na uznesenie Krajského súdu v Trnave spis. zn. 9Co/72/2019 zo dňa 07.05.2019, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR spis. zn.

6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013 a uznesenie Ústavného súdu SR č. k. IV.ÚS 371/2018-43 zo dňa 20.06.2018. K námietke individuálneho dojednania zmluvy poukázala na uznesenie Krajského súdu v Prešove spis. zn. 6CoE/256/2012 zo dňa 29.11.2012 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne spis. zn. 5CoSr/2/2018 zo dňa 08.08.2018.

15. Žalovaný v reakcii na odvolanie uviedol, že obsah odvolania považuje za opakovanie tvrdení uvedených v samotnej žalobe. Mal za to, že z podaného odvolania nevyplýva žiadne spochybnenie skutkových záverov súdu prvej inštancie a jeho právneho posúdenia. Argumentáciu, že zmluva o revolvingovom úvere je neplatná, čo má za následok neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, žalovaný považoval za v rozpore s právnym poriadkom, založenú na nepodloženej domnienke, že rozhodcovská zmluva je vedľajším záväzkom. Z právnej úpravy (ust. § 5 ods. 2 zákona č. 244/2002 Z. z a § 3 ods. 7 ZSRK) vyplýva, že neexistuje pravidlo, v zmysle ktorého by neplatnosť právneho úkonu, z ktorého môžu vzniknúť nároky alebo spory, znamenala automaticky neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, resp. rozhodcovskej doložky. Námietku, že zmluva nebola dojednaná individuálne považoval za nedôvodnú. Zastával názor, že individuálna alebo neindividuálna povaha nemá v zmysle OZ žiadny vplyv na platnosť akejkoľvek spotrebiteľskej zmluvy. Je iba dôvodom, predpokladom, kedy je možné posudzovať, či podmienka je alebo nie je neprijateľná. V konaní bolo preukázané, že rozhodcovská zmluva obsahuje jednoznačné a v konaní nespochybnené poučenie žalobkyne o tom, že uzavretie je dobrovoľné, nie je podmienkou pre získanie úveru a ďalej čo uzavretie rozhodcovskej zmluvy znamená. Žalovaný taktiež nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že rozhodcovská doložka bola dojednaná automaticky s uzavretím úverovej zmluvy. Rozhodcovská zmluva nevznikla automaticky s uzavretím úverovej zmluvy. Vznikla osobitným vyjadrením súhlasu vo forme podpisu samostatnej listiny. Vznik rozhodcovskej zmluvy nebol teda na princípe „opt – out“, ale „opt – in“, čiže na aktívnom vyjadrení súhlasu. Žalovaný vo vyjadrení ďalej uviedol, že nie je pravdivé a korektné ani tvrdenie o neplatnosti rozhodcovskej zmluvy, kedy z rozdielnej rozhodovacej praxe nie je možné dovodzovať žiadny záver v prospech neplatnosti. Naopak, mal by platiť záver v prospech platnosti rozhodcovskej zmluvy. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia Krajského súdu v Žiline spis. zn. 8CoE/4/2014 zo dňa 31.01.2014 a rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici spis. zn. 1CoE/328/2013 zo dňa 10.12.2013.

16. Žalobkyňa v odvolacej replike poukazuje na ust. § 52a ods. 2 a § 39 OZ uviedla, že v danom prípade sa jednoznačne dôvod neplatnosti spotrebiteľskej zmluvy o úvere vzťahuje aj na neplatnosť rozhodcovskej zmluvy, nakoľko rozhodcovská zmluva bola uzatvorená za účelom riešenia sporov zo spotrebiteľskej zmluvy, a keďže táto úverová zmluva je neplatná spôsobuje to aj neplatnosť rozhodcovskej zmluvy. Zotrvala na tvrdení, že rozhodcovská zmluva bola pripravovaná ako formulárová, aj keď bola na samostatnej listine podpísaná oboma zmluvnými stranami. Bolo nesporné, že túto podpísal dlžník spolu so zmluvou o revolvingovom úvere v ten istý deň ako viaceru spolu súvisiacich dokumentov, pričom však nešlo o individuálne dojednanie rozhodcovskej zmluvy. Rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za individuálne dojednanú, keďže bola pripravená veriteľom na predtlačenej formulári, na ktorom sa dopĺňali len údaje spotrebiteľa. Zastávala názor, že rozhodcovská zmluva spôsobuje značnú nerovnováhu právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a je teda neprijateľnou zmluvnou podmienkou a v zmysle ust. § 53 ods. 5 OZ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy neplatná s následkami, že rozhodcovský súd nemal právomoc vzhľadom na neplatnosť rozhodcovskej doložky rozhodovať daný spor. Dojednanie rozhodcovskej zmluvy a následné konanie pred rozhodcovským súdom viedli vo svojom dôsledku k tomu, že spotrebiteľovi bola odopretá ochrana, ktorú mu poskytujú ust. § 52 a nasl. OZ a tiež smernica Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o

nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Svoje tvrdenia podporila poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Nitre spis. zn. 25Co/32/2019 zo dňa 27.11.2019.

17. Žalovaný na odvoláciu repliku nereagoval. Ďalšie podania strán odvolaciemu súdu predložené neboli.

18. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP), konštatujúc, že odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie bolo podané oprávneným subjektom (§ 359 CSP) – žalobkyňou, v neprospech ktorej bolo napadnutým rozsudkom rozhodnuté, včas (§ 362 ods. 1 CSP) a proti rozhodnutiu, proti ktorému je takýto opravný prostriedok prípustný [§ 355 ods. 1 a 2 a § 357 písm. m) CSP], preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu vyplývajúcom z ust. § 379 CSP, viazaný odvolacími dôvodmi podľa ust. § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania postupom podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 ods. 3 CSP rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil tak, že žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel. V zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP potom rozhodol o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie.

19. Odvolací súd preskúmal odvolacie dôvody formulované žalobkyňou v jej odvolaní a dospel k záveru o dôvodnosti podaného opravného prostriedku, pokiaľ žalobkyňa namietala platnosť spornej rozhodcovskej zmluvy ako dôvodu pre zrušenie napadnutého rozhodcovského rozsudku.

20. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

21. V danom prípade súd prvej inštancie zistil síce správne skutkový stav, aplikujúc správnu príslušnú právnu normu však vyvodil nesprávne právne závery, čím bol naplnený odvolací dôvod podľa ust. § 365 ods. 1 písm. h) CSP.

22. Odvolací súd mal za to, že súd prvej inštancie nesprávne právne vyhodnotil individuálnosť dojednaní spornej rozhodcovskej zmluvy v zmysle ust. § 53 ods. 2 OZ („Za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah.“), ktorý predstavuje transpozíciu ust. čl. 3 ods. 2 smernice Rady č. 93/13/EHS zo dňa 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách (ďalej len „Smernica“), podľa ktorého podmienka sa nepovažuje za individuálne dohodnutú, ak bola navrhnutá vopred a spotrebiteľ preto nebol schopný ovplyvniť podstatu podmienky, najmä v súvislosti s predbežne formulovanou štandardnou zmluvou. Podľa názoru odvolacieho súdu za individuálne so spotrebiteľom zo strany dodávateľa dohodnutú zmluvnú podmienku možno považovať len takú, ktorej obsah bol predmetom rokovaní medzi účastníkmi zmluvy v procese jej kontraktácie a jej znenie bolo napokon spoločným konsenzom oboch zmluvných strán vyplývajúcim z týchto rokovaní. Inými slovami povedané, na to, aby mohla byť zmluvná podmienka považovaná za individuálne dojednanú medzi účastníkmi spotrebiteľskej zmluvy, nestačí len to, aby spotrebiteľ mal možnosť s vopred dodávateľom pripravenou a formulovanou podmienkou, či už vyjadriť svoj súhlas, alebo svoj nesúhlas, a to či už začiaroknutím takejto možnosti vo vopred pripravenom formulárovom texte zmluvy, alebo svojím podpisom pod takýmto textom, ale aby ešte v samotnom procese kontraktácie bol schopný pochopiť jej význam a následne bez akýchkoľvek ďalších podmienok sa mohol rozhodnúť, či takúto podmienku prijíma alebo nie. Len takýto výklad korešponduje so znením, zmyslom a napokon aj cieľom právnej úpravy zakotvenej v ust. § 53 ods. 2 OZ, ako aj v ust. čl. 3 ods. 2 Smernice. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR spis. zn. 6MCdo/9/2012 zo dňa 16.01.2013 rozhodcovská zmluva uzavretá so spotrebiteľom, ak má byť právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán. Slobodná vôľa vyžaduje informácie o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a informácie o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená. Sporná rozhodcovská zmluva bola síce uzatvorená na samostatnej listine, avšak ide o formulárový typ zmluvy, ktorá bola vypracovaná žalovaným ako dodávateľom (veriteľom), ktorý tento formulár nesporne používa vo viacerých prípadoch určitého druhu a neurčitého počtu a spotrebiteľ nemá možnosť ovplyvniť jeho obsah. Rozdiel oproti rovnakým zmluvám z iných zmluvných vzťahov je len v údajoch o čísle zmluvy, o osobe dlžníka a mieste a dátume uzatvorenia. Svojím obsahom sa ale sporná rozhodcovská zmluva v ničom nelíši od rozhodcovských zmlúv z iných zmluvných vzťahov, v ktorých žalovaný vystupuje ako veriteľ. Z obsahu spisu a ani z vykonaných dôkazov zároveň nevyplývalo, že osoba uzatvárajúca za žalovaného spornú rozhodcovskú zmluvu by s odbornou starostlivosťou žalobkyňu ako spotrebiteľa najskôr poučila o význame a dôsledkoch spornej zmluvnej podmienky a nechala jej priestor na rozhodnutie a voľbu. Za takýto kvalifikovaný postup veriteľa a individuálny spôsob dojednaní zmluvnej podmienky nemožno považovať predtlačené znenie ust. bodu 3 spornej rozhodcovskej zmluvy,

a to najmä z dôvodu, že toto ustanovenie neobjasňuje podstatu a ani aspoň základné procesné zásady rozhodcovského konania, resp. odlišnosti rozhodcovského konania pred veriteľom jednostranne vybranými stálymi rozhodcovskými súdmi od konania pred všeobecným súdom. Rovnako s vysloveným právnym názorom odvolacieho súdu neobstojí ani poukaz žalovaného na znenie ust. bodu 2 spornej rozhodcovskej zmluvy o tom, že žalobkyňa mala byť jasne a zrozumiteľne informovaná o tom, že uzavretie spornej rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzavretia a vykonávania súvisiacej zmluvy o revolvingovom úvere a žalobkyňa nie je povinná prijať veriteľov návrh spornej rozhodcovskej zmluvy a tiež poukaz žalovaného o práve žalobkyne podľa ust. bodu 7 spornej rozhodcovskej zmluvy odstúpiť od nej do 14 dní od jej uzavretia. Možnosť následného odstúpenia od rozhodcovskej zmluvy zo strany spotrebiteľa nemôže odstrániť uvedenú neindividuálnosť kontraktáčného procesu pred samotným uzavretím rozhodcovskej zmluvy, a tým konvalidovať prípadnú absolútnu neplatnosť rozhodcovskej zmluvy ako neprijateľnej zmluvnej podmienky (§ 53 ods. 5 OZ). Nemožno opomenúť to, že odstúpením možno zrušiť len platne uzavretú zmluvu. Odvolací súd napokon zdôrazňuje dôkaznú povinnosť veriteľa v zmysle ust. § 53 ods. 3 OZ, ktoré prezumuje vyvrátiteľnú právnu domnienku o tom, že zmluvné dojednanie v spotrebiteľskej zmluve sa nepovažuje so spotrebiteľom za individuálne dojednané, a dodávateľ nepreukáže opak. Odvolací súd mal za to, že v danom prípade žalovanému sa ako veriteľovi (dodávateľovi) dotknutú právnu domnienku vyvrátiť nepodarilo. Odvolací súd sa tak nestotožnil s rozhodovacou činnosťou rajských súdov, na ktorú poukazoval žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu a rovnako ako žalovaný upriamuje pozornosť na skutočnosť, že rozhodovacia činnosť súdov nie je v predmetnej otázke ustálená a jednotná, čo vyplýva aj z opačných rozhodnutí súdov, na ktoré poukazovala žalobkyňa v odvolaní.

23. Súd prvej inštancie sa následne (z dôvodu záveru o individuálnom dojednaní spornej rozhodcovskej zmluvy) už nezaoberal ďalšou právnou otázkou naplnenia druhého zákonného predpokladu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, teda tým, či sporná rozhodcovská zmluva nespôsobovala značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 1 veta prvá OZ). Sporná rozhodcovská zmluva síce dávala žalobkyni ako dlžníkovi právo obrátiť sa v spore s veriteľom (žalovaným) aj na všeobecný súd, avšak toto právo bolo len formálne, pretože bolo obmedzené iba do doby, kým nepodá veriteľ návrh na prejednanie sporu na rozhodcovský súd, pričom takýchto prípadov je drvivá väčšina. V prípade podania žaloby veriteľom na rozhodcovskom súde bol nútený spotrebiteľ (žalobkyňa) podrobiť sa rozhodcovskému konaniu bez možnosti domáhať sa ochrany svojich práv na všeobecnom súde. Veriteľ mohol na základe tejto rozhodcovskej zmluvy vec predložiť na prejednanie rozhodcovskému súdu, ktorý sám vopred určil a vylúčiť tak súd, ktorý by bol inak príslušný a spotrebiteľ týmto stratil právo brániť sa voči nároku veriteľa na všeobecnom súde v mieste svojho bydliska a ani nijako nemohol zabrániť uskutočneniu rozhodcovského konania. Z pohľadu spotrebiteľa je rovnocenné, či riešenie jeho sporov prostredníctvom rozhodcovského konania mu vnúti bezprostredne zmluvná klauzula alebo dodávateľ svojím konaním. Spotrebiteľ má byť chránený pred oboma eventualitami. Rozhodcovské konanie by bolo akceptovateľné v prípade skutočne individuálneho dojednania medzi zmluvnými stranami, nie nanútenia rozhodcovského konania spotrebiteľovi.

24. Vychádzajúc z komplexnej úpravy rozhodcovskej zmluvy bolo potom potrebné túto považovať v celosti za neprijateľnú, spôsobujúcu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, a potom za neplatnú (§ 53 ods. 5 OZ).

25. Konštatujúc potom skutočnosť, že žalobkyňa podala žalobu súdu prvej inštancie v lehote podľa ust. § 46 ods. 1 ZSRK, teda v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku (čo je zrejmé už len z toho, že napadnutý rozhodcovský rozsudok bol vydaný dňa 18.12.2015 a žalobkyňa podala žalobu súdu prvej inštancie dňa 01.02.2016), odvolací súd, už bez zaoberania sa ďalšími odvolacími dôvodmi, resp. dôvodmi na zrušenie rozhodcovského rozsudku uvedenými žalobkyňou v podanej žalobe, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 388 CSP zmenil, a to tak, že z dôvodu podľa ust. § 45 ods. 1 písm. e) ZSRK, teda z dôvodu neplatnosti spornej rozhodcovskej zmluvy, zrušil rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbitr, so sídlom Framborská 3605, 010 01 Žilina, zriadený záujmovým združením právnických osôb Združenie zriaďovateľov Stáleho rozhodcovského súdu Victoria Arbitr, záujmové združenie právnických osôb, so sídlom Vojtecha Tvrdého 793/21, 010 01 Žilina, IČO: 45 745 757, zapísané do registra záujmových združení právnických osôb vedenom na Okresnom úrade Žilina pod č. OVVS/ZZ E./XX, vydaný v konaní pred rozhodcom JUDr. Erikom Končokom, spis. zn. RK-PC-1071/15-EK zo dňa 18. decembra 2015.

26. Odvolací súd tak v ďalšom v zmysle ust. § 396 ods. 2 CSP rozhodol opätovne aj o nároku na náhradu trov konania na súde prvej inštancie, a to v zmysle ust. § 262 ods. 1 v spojení s ust.

§ 255 ods. 1 CSP. Žalobkyňa bola v spore v plnom rozsahu úspešná, a preto jej odvolací súd priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov konania na súde prvej inštancie v rozsahu 100 %.

27. Rovnako bol žalobkyňa plne úspešná aj v odvolacom konaní, a preto jej odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 v spojení s ust. § 262 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

28. O výške náhrady trov konania na súde prvej inštancie, ako aj odvolacieho konania, rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. V zmysle ust. § 47 ods. 1 ZSRK bude po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu na návrh niektorého z účastníkov spotrebiteľského rozhodcovského konania pokračovať súd prvej inštancie v konaní vo veci v rozsahu uvedenom v žalobe.

30. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) [§ 421 ods. 2 CSP].

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) [§ 422 ods. 1 CSP].

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) [§ 428 CSP].

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

V prípade, že nebude dobrovoľne splnená povinnosť uložená týmto rozhodnutím, môže sa osoba oprávnená z rozhodnutia domáhať uspokojenia svojho nároku návrhom na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona [zákon č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov].